Anar a Saturn i tornar

de
Marta Barceló

(fragmento en catalán)

www.contextoteatral.es

YOUTUBER (OFF)
Hola, guapes. Per a les que encara no em coneixeu, som n'Ana, i en aquest video us mostraré diferents maneres de posar-vos el mocador. A mi n'hi ha una que m'agrada especialment, és la que he fet servir durant tot el procés. Aquests són alguns dels meus mocadors. Com veieu, jo els faig servir de colors vius. Ja que no tenim pèls al cap, al manco que tenguem color, dic jo.

ROSA
Hola. Vos he vengut a dir una cosa. Consider que vos ho he de dir jo, perquè som la vostra tutora, i perquè la baixa que he demanat avui durarà més enllà del mes de juny, així que aquest curs ja no ens veurem més. Primer vos vull dir que sou un curs molt bo, i que ser la vostra tutora m'ha resultat molt gratificant. Crec que hem fet bona feina, i me sap greu no poder continuar, però... i això em duu al que vos he vengut a dir... m'han diagnosticat un càncer de mama. M'han de posar en tractament, i després m'han d'operar. En principi tot ha d'anar bé, però el que tenc davant és un llarg procés que m'impedirà fer feina per un temps.

Au, ja ho he amollat. Ningú diu res. Si teniu qualque pregunta, ara és el moment. Podeu demanar-me el que volgueu. Es miren, indecisos, i finalment s'aixeca una mà. Digues, Paula. Només volia dir que... que te desitjam que vagi tot molt bé, perquè hi anirà... no? I mira els altres, com demanant suport, i tots s'apressen a assentir. Sí, sí, que vagi molt bé, segur que hi anirà. Clar que sí. S'han quedat de pedra, però més m'hi vaig quedar jo quan l'oncòloga m'ho va comunicar.

Rosa, no tenc bones notícies. El que tu tens és un carcinoma ductal infiltrant.

I la veueta que sentia dins el meu cap des de la revisió en què em varen notar el bony, la mateixa veueta que m'ha martellejat el cervell durant la mamografia urgent, l'ecografia i la biopsia, aquella veueta, es concreta en una paraula de cinc lletres: càncer. I per assegurar-me, no fos cosa, ho verbalitz: Vol dir que tenc càncer? I arriba la resposta breu però demolidora de l'oncòloga: Sí. I sent la veueta que me diu, tota repelent "ja t'ho deia, ja t'ho deia".

Qualcú vol dir res més? Els meus alumnes encara no saben com reaccionar. Se sent una altra veu, és en Fede. Mi padrino se murió de cáncer. Hala, Fede, bruto, el renyen els companys. El seu amic li pega una clatellada. Qué pasa? Es verdad! Profe, no l'escoltis, que aquest és un animal! Tenen raó, en Fede és un peça, però reconec que tenc debilitat per ell.
A veure, al·lots, en Fede no ha dit res que no sigui cert. Tots sabem que hi ha gent que mor de càncer. Però en principi, pel que m'han dit, no pareix que sigui el meu cas.

No és ben bé la veritat, encara no sabem exactament quin és el meu cas, però això no els hi puc dir.

Carcinoma ductal infiltrant, continua l'oncòloga, vol dir que el càncer ha travessat el conducte lacti i comença a envair el teixit mamari. I jo mir el meu pit, i després mir en Carles, que ha quedat tan glaçat com jo, i aleshores faig la pregunta que em crema als llavis. Me moriré? És un tumor agressiu, Rosa, no te vull enganyar. Però amb el meu equip, i d'acord amb tu, dissenyarem un pla amb el tractament més adequat.

I me n'adon que no m'ha promès res.

No em mireu així, que tot anirà bé. Només és un obstacle en el camí, -un obstacle del tamany d'un obús, pens- però el que dic és: un obstacle que superaré amb el tractament. Alguns alumnes em miren amb vertadera pena, com si em donassin per sentenciada. És l'estigma del càncer. Bé, no vos vull robar més temps de classe. Sé que encara falta bastant, però vos desig molta sort pel final de curs. Estudiau molt, i tractau bé els professors, d'acord? Siau feliços. Adéu.

Rosa, compta que els següents vuit-nou-deu mesos, un any, la teva vida haurà de canviar. Concretarem el pla en tenir tots els resultats, però ja t'avanç que t'hauràs de sotmetre a una bateria de proves, anàlisis, i molt probablement quimioteràpia, intervenció quirurgica i ràdioteràpia. En Carles i jo ens miram, sort que ha vengut. I l'únic que em surt de dir, molt baixet, és "però si demà partim de vacances". L'oncòloga aixeca una cella. Cinc dies, aclareix en Carles. Anàvem a veure a sa mare, que viu a Logronyo. Però si no pot ser, no hi anirem, és clar. Però jo hi vull anar. Jo vull anar a Logronyo. Segurament el que vull dir en realitat és "pero si tenc dos infants petits", però en canvi, el que em surt és: Jo vull anar a Logronyo. En Carles: Rosa, si la metgessa troba que... però ella l'interromp. Anau a Logronyo, Rosa. No ve de cinc dies. I te don hora dimecres que ve per començar les proves que ens fan falta.

Quan surt del despatx de direcció ja és l'hora del pati. Els alumnes són defora. Distingesc el meu grup devora la porta de sortida. Venen cap a mi i na Paula m'allarga un paper. És per tu, profe. "Gràcies per tot. Ets la millor. Que vagi tot molt bé". I està signat per tots. Gràcies, al·lots. De cor. M'abracen, un per un. El darrer és en Fede, que m'abraça amb torpesa adolescent i a l'orella, baixet, em diu "no te mueras, profe, por favor".

Li vull fer cas.

Per què jo?

Quan sortim d'aquella consulta de l'oncòloga on canvia la meva vida, en Carles me diu que estigui tranquil·la, que ens en sortirem, que plegats som capaços de tot, i moltes més coses que no record, perquè cada vegada l'escolt més en sordina.

Per què jo? Per què jo, món? Per què jo?

Menj bé, molta verdura, llegums, no fum, bec molt poc alcohol, no me drog, faig esport, vaig a córrer, faig pilates, me faig mamografies. Ho faig tot bé!

Per què jo? Per què em passa això? Quins comptes vol ajustar la vida amb mi? Quina merda és aquesta?

Per la mirada d'en Carles me n'adon que el discurs interior ja no ho és tant, en algun moment ha passat a ser exterior, en forma de crit, de clam, un clam de mala llet, perquè és una injustícia, *joder*. Perquè no m'ho meresc, jo no m'ho meresc, ni jo, ni els meus fills, ni la meva mare, la meva mare, com li dic?, ni la meva parella, ni el meu germà, ni les meves amigues, ni els meus alumnes, no ens ho mereixem, perquè jo no som només jo, o sigui sí, sí que som jo, però jo també som tot aquest ecosistema de relacions, teixit d'amor, d'afectes, de cures, jo som jo però també som tots els meus. I

jo, i nosaltres, no ens ho mereixem. A mi m'agrada la meva vida. Jo vull continuar estant a la meva vida, jo vull continuar estant aquí. No me'n vull anar. No me'n pens anar.

I encara amb el shock de la notícia, arriba l'estrés del viatge. Omplir el cotxe. Bolquers, mudes, biberons, calcetins, sabates de recanvi per la petita, i pel gran dues mudes completes de roba, i què vols dur per jugar, Jordi? L'espasa de Jedi. Molt bé, dugues-la cap aquí. Carles, has imprès les targes d'embarcament? Les tenc al mòbil. Els carnets dels nins. Hòstia, em deixava els carnets. Taper amb truita de patates per sopar el vespre, bossa de galetes d'oli, un poc de formatge, anous i fruita per demà. Partim cap al port amb el temps just, el nostre cotxe és el darrer a embarcar. Entram al vaixell. Camarot. Obrim el taper amb la truita i ens hi afuam tots, morts de gana. A dormir tots, demà serà molt d'hora.

I tan d'hora.

"Advertimos a los señores pasajeros que el bar se encuentra abierto y a su disposición" La mare que els va parir, són les sis del dematí. "Advertimos a los señores pasajeros que dejen la llave del camarote encima de la mesa" Sis i quart "Els nins ja boten damunt les lliteres. Aixeca't, vesteix-los, treu els bricks de llet amb cacau, "Advertimos a los señores pasajeros que en cinco minutos llegaremos al Puerto de Barcelona. Pasajeros con vehículo a bordo, el garaje se encuentra abierto". Que ja han obert el garatge! Guarda-ho tot apressuradament a les maletes, surt del camarot, baixa les escales, puja al cotxe, som els darrers una altra vegada.

Partim. Carretera. Mamà, tenc pipí! Mamà, quan arribam? Mamà, na Laura ha vomitat. Què? Benzinera, netejar el seient de darrere, la petita plora. No li agrada el cotxe. No li agrada i ens queden quatre hores. Què putes fa ma mare a Logronyo? Mamà, has dit putes! Perdó, perdó. Quilòmetres, quilòmetres. Els nervis de tots augmenten. Mamà, tenc pipí. Una altra vegada? Pots esperar mitja hora, que ja arribam? No. Benzinera, pipí, omplir depòsit, tornar a partir.

Logroño. Ma mare ens obri la porta de ca seva. Rosa! I m'obri els braços, els mateixos braços que m'han gronxat tantes vegades. Ara són els braços cansats d'una dona gran. Una dona gran a qui hauré de dir que la seva filla té càncer. Ma mare abraça els nins, què grans que estau ja! Mira la petita, però si està preciosa! Molt més guapa que a les fotos! Abraça en Carles, i mira les maletes que carregam, a punt de rebentar. Ah, què bé, quedau a viure aquí? Enyorava la seva ironia. La petita vomita, què li passa? Està marejada del cotxe. Vols dir? Sí, ja és la segona vegada. Hauríeu d'anar a urgències. Que no, mamà, que està marejada. Bé, tu ho sabràs. Veniu a dinar.

Jo li vull dir després de dinar, després de dinar li dic que tenc càncer. Dinam. Pas tot el dinar pensant en dir-l'hi. Rosa, te veig distreta. És que estic pensant en com dir-te que tenc càncer- pens. Només ho pens. Acabam de dinar. És el moment. Inspir. Mamà, t'he de dir... la nina vomita de nou. Rosa, no m'hi vull ficar però crec que hauríeu d'anar a urgències. Respir fons. En Carles diu que ja la hi duu ell, però na Laureta se m'aferra al coll. No se vol separar de mi. Així que deixam en Jordi amb la padrina i tots dos anam a l'hospital. Cinc hores d'espera, na Laureta se m'adorm als braços, metge, pareix un còlic. No us preocupeu.

Tornam a casa de ma mare, rebentats, són les onze de la nit, i jo no l'hi he dit, posam la nina a dormir, en Jordi ja dorm amb la seva padrina. I ens estiram al llit, exhausts. Més que estirar-nos, caiem.

I aleshores s'esdevé el miracle.

Una mà toca una altra mà. Els dits es mouen lentíssims, però sembla que s'acaricien. Les neurones de la pell s'activen. Un cos s'arrossega pesadament cap a l'altre. Només uns centímetres, però els necessaris perquè els nassos percebin l'olor coneguda de l'altre cos. Un braç que s'estira i toca uns cabells, un cap que rodola i una llengua que cerca un coll, i el troba, i una altra llengua que cerca la primera. Mans que despullen un cos, roba que vola, és com si els cossos haguéssin pres vida pròpia, en una altra dimensió, la de l'instint, la de la vida, boques que aufeguen un gemec, ssssh, ta mare ens sentirà, goig dels cossos, plaer salvatge, som animals en zel, ja no tenim mans sinó urpes, urpes que pitgen pits, aferren sexes, i jo mir la mà de'n Carles sobre el meu pit, el meu pit perfecte, el meu pit malalt, i no sé d'on surten aquestes llàgrimes que rodolen per la meva galta, deuen ser meves, i la mà de'n Carles damunt el meu pit, i la seva boca damunt la meva, i el seu cos dins el meu, i el meu pit, i les llàgrimes, que ja no són meves, ara són de'n Carles, i ja no puc pensar, perquè arriba l'orgasme, i ho arrossega tot, fins i tot el meu pit. Només quedarà el plor silenciós de'n Carles, el batec del meu cor, i la respiració pausada de na Laureta.

I tot torna fosc.

He anat a Logronyo per dir a ma mare que tenia càncer. Tres dies he estat a ca seva, i no n'he estat capaç. Quan la vaig veure al cap del carrer, amb el braç alçat, dient-nos adéu, fent-se petiteta, fins que va ser només un puntet minúscul, se'm va anegar la vista. Mamà, per què plores? No plor, és que se m'ha ficat una cosa a l'ull. Mamà, tenc pipí. Però si acabam de partir! Oh, hem de tornar, m'he deixat l'espasa de Jedi. Jordi, ara no tornarem. En Jordi plora. Na Laureta plora. La darrera vegada. La darrera vegada que anam amb el cotxe a Logronyo. En Carles no pot estar més d'acord. Jo no puc més i ens queden quatre hores i un vaixell.

Agaf el mòbil, els auriculars, pos el reproductor de música i tanc els ulls.

No vull pensar en res. No tenc forces.